

幸せな思い出

Coman Alexandra-Maria

An III, specializarea *Limba și literatura japoneză- Limba și literatura engleză*, Litere, UBB

Mobilitate studențească: Universitatea Ehime (septembrie 2022-martie 2023)

Pentru mine, oportunitatea de a studia în Japonia, datorită acordului interuniversitar între Universitatea Babeș-Bolyai și Universitatea Ehime, reprezintă un punct fundamental în creionarea traseului meu existențial. A fost o experiență memorabilă atât pe plan personal, cât și pe plan academic și profesional, ajutându-mă să descopăr viața trecută prin filtrul cultural nipon și, în final, să îmi privesc propriul viitor printr-o nouă perspectivă.

Aș putea spune că alegerea mea să studiez limba și literatura japoneză în cadrul Facultății de Litere a avut o fărâșă de spontaneitate la bază, deoarece, pe tot parcursul gimnaziului și liceului, opțiunile mele principale ar fi fost Dreptul sau Psihologia. Însă, încă din copilărie, am avut dorința de a învăța limba japoneză și de a vizita măcar o dată Japonia. În momentul în care am descoperit și *anime*-urile, am început să îmi doresc și mai mult să învăț limba și să ...experimentez cultura japoneză la ea acasă. Astfel, în clasa a XII-a, mi-am depus dosarul atât la cele două opțiuni menționate mai devreme, cât și la Litere, la specializarea *Limba și literatura japoneză*, alegere care a venit ca un „De ce să nu încerc?” entuziasmat. Când am primit rezultatele admiterilor, am ales, în cele din urmă, Facultatea de Litere, simțind că aceea ar fi alegerea corectă pentru mine. Și, acum, consider că am avut dreptate.

Am aflat, de altfel, de posibilitatea mobilităților studențești la universități japoneze (prin acorduri universitare) oferită de specializarea *Limba și literatura japoneză* înainte de a începe facultatea, ceea ce m-a făcut să aștept studenția cu nerăbdare. Din păcate, situația pandemică din 2020, anul în care am început facultatea, s-a prelungit în afara așteptărilor tuturor, aspect ce a pus visul plecării în Japonia sub semnul imposibilității. Însă, prin efortul colectivului profesoral de la Japoneză, cât și prin cel al universităților între care au fost realizate acordurile, eu și colegii mei am avut oportunitatea de a studia un semestru în Japonia, în anul III de facultate. Când au fost

postate primele oferte de mobilitate, mă aflam încă într-o stare de incertitudine. Era o oportunitate unică, la care îmi doream mult să mă înscriu, însă gândul că anul III este unul terminal mă speria. Părinții și prietenii mei m-au încurajat, spunându-mi că va fi totul bine și că ar fi păcat să ratez o astfel de șansă. Când oferta pentru universitatea Ehime a devenit publică, mi-am învins frica și incertitudinea și mi-am depus dosarul.

La finalul lui septembrie 2022, după un zbor lung și cu escale dominate de frica de a nu prinde următorul zbor, eu și colegul meu Horia am ajuns în Matsuyama, orașul în care urma să locuim jumătate de an. La căminul *Miyuki*, la care eram cazați, am fost întâmpinați cu căldură de către doi studenți japonezi, care s-au oferit să ne fie tutori și să ne ajute pe parcursul șederii noastre în Matsuyama, și de către domni manageri ai căminului, care ne-au prezentat căminul și regulile acestuia. După peste 20 de ore pe drum și foarte puțin somn, în ciuda faptului că am studiat limba japoneză la facultate timp de 2 ani, am avut impresia că nu înțelegeam nimic când mi se vorbea. La explicațiile doamnei manager și a tutorelui meu, tot ce reușeam să răspund era はい、わかりました (Da, am înțeles!), gândindu-mă că voi citi apoi regulile pe cont propriu. Și în *konbini* m-am simțit la fel de anxioasă în primele zile. Nu îmi găseam cuvintele, însă, deoarece toată lumea avea răbdare cu noi, încet, am început să capăt încredere în mine. *Staff*-ul de la restaurante, magazine sau chiar și în *izakaya*, dar și prietenii japonezi se bucurau întotdeauna când încercam să vorbim în japoneză, chiar dacă în primele săptămâni – sau chiar luni – se strecurau și greșeli din cauza emoțiilor.

La *orientation*-ul destinat studenților străini am participat cu mult entuziasm, deoarece, până în momentul acela, relațiile de prietenie s-au dovedit a fi o provocare. Eram timidă, iar ceilalți studenți din cămin păreau timizi, la rândul lor. Hidding 先生 (*sensei*) ne-a predat cursul de *Studies on Japanese Culture*, care era destinat pentru noi, 留学生 (studenți străini), însă doamna profesoară a invitat și studenți japonezi, pentru a ne împrieteni și exersa limba japoneză. Datorită acestui curs, am legat prietenii de neuitat, cu studenți din toate colțurile lumii, precum Mexic, Malawi, China sau Belgia. Am participat și la excursii împreună cu *sensei* și colegii de la curs și am învățat atât despre Shikoku, insula unde este situat orașul Matsuyama, dar și despre Japonia, în general. De asemenea, cursurile lui Takahashi 先生, unde am învățat ideograme *kanji* într-un mod interactiv, au devenit cursurile mele preferate pe parcursul mobilității. Doamna

profesoară Takahashi a invitat, la rândul său, studenți de la departamentul de pedagogie, cu scopul de a ne ajuta reciproc. Studenții căpătau experiență sprijinindu-ne la cursuri, iar noi exersam conversația în japoneză. La finalul fiecărui curs, făceam și un mic exercițiu de conversație liberă, unde vorbeam cu studenții și cu Takahashi *sensei* despre pasiunile noastre, țara din care venim sau impresiile noastre despre viața în acest univers nou. Toți profesorii care ne-au îndrumat pe parcursul semestrului petrecut în Japonia ne-au oferit lecții valoroase, ajutându-ne să ne dezvoltăm ca studenți și ca oameni, iar pentru acest lucru le sunt nespuse de recunoscătoare.

În Matsuyama, găseam mascota prefecturii Ehime *Mikyan* la tot pasul. *Mikyan* combină trăsăturile unui cățeluș cu trăsăturile unei portocale *mikan*, fructe pentru care prefectura Ehime este faimoasă. *Mikyan* era prezent peste tot: în locațiile turistice, în mijloacele de transport în comun, unde ne explica regulile de prevenție a răspândirii virusilor, la tarabele cu suveniruri sub diferite forme, aducându-mi mereu zâmbetul pe buze. În prima seară, am luat tramvaiul către mall-ul din apropiere. Am avut norocul de a păși chiar într-un *mikan densha* (tren portocală), care părea desprins dintr-un film vechi, cu podea de lemn și o ambianță primitoare. Pe mânerele de sprijin erau înșirate *mikan*, iar afișe cu produse locale *mikan* erau agățate pe tavanul tramvaiului. De aici și numele de *mikan densha*. Mi s-a părut cel mai drăguț tren pe care îl văzusem până atunci. Am mai găsit și *taruto densha*, care este un desert popular în Ehime. Erau și tramvaie în stil modern, dar cele portocalii mi-au rămas întipărite în minte.

Mikyan

mikan densha

Studentii japonezi, în special studentele, aveau mereu obiecte amulete și plușuri mici (*kawaii mono*) agățate de gețile lor. Mi-am atârnat și eu, fericită că lumea se bucură de lucrurile mărunte și că nu îi este frică să fie ...*kawaii*. Am experimentat mult și cu stilul meu vestimentar, inspirată de prietenele mele și de numeroasele magazine cu haine în stiluri variate, pe care nu avusesem curajul să le încerc până atunci. Serile petrecute la *karaoke*, în *izakaya* sau la *yakiniku* alături de ceilalți studenți internaționali și japonezi, drumețiile prin Matsuyama și insulele din apropiere, excursiile în orașele mai mari ale Japoniei și-au lăsat, toate, amprenta asupra mea. Priteniile pe care le-am format prin intermediul mobilității îmi vor rămâne dragi mereu. În prezent, încă ne trimitem poze de la evenimente cotidiene, spunându-ne cât de dor ne este unii de alții.

Miyajima

Hiroshima

Prietenii mei din Japonia – sau chiar și din alte țări din Asia de Est – glumeau des despre faptul că Matsuyama este いなか („la țară”), în comparație cu marile orașe din Japonia. Le răspundeam „Glumiți, nu-i așa?!”, deoarece mie mi se părea un oraș mult mai dezvoltat decât multe dintre orașele pe care le cunoșteam de acasă. Când am pășit pentru prima dată în Tokyo am înțeles, de fapt, la ce se refereau ei. Parcă pășisem într-un alt tărâm: de la *Disneyland* la magazinele *Don Quijote* cu multe etaje, la valurile constante de turiști și *cosplayers* aliniați în Akihabara, pentru a te invita la cafenelele lor tematice. Era un univers care căpăta o urmă de reverie pentru oricine îl pătrundea pentru prima dată. Cu toate acestea, Matsuyama mi-a rămas

aproape de inimă, reușind să surprindă atât spiritul unui oraș japonez, cât și o latură liniștită, rurală, a zonelor mai retrase din Japonia.

Pentru a sărbători trecerea în noul an (2023), am reușit să ne întâlnim în Kobe câțiva dintre colegii de an aflați și ei în mobilități studențești, la alte universități japoneze. Deoarece locuiam în orașe diferite – Matsuyama, Kobe și, respectiv, Yokohama –, Kobe a devenit punctul de mijloc între aceste distanțe. Sărbătorirea Anului Nou în Japonia, împreună cu prietenii de acasă, de la UBB, a fost de neuitat. Și acum îmi amintesc, cu nemăsurată bucurie, că am reușit cu adevărat să trăim această experiență împreună!

Lui Kazu, pe care l-am cunoscut la cursul de *Studies on Japanese Culture*, unde participa ca voluntar, îi voi rămâne mereu recunoscătoare. Datorită lui am reușit să-mi duc la îndeplinire multe dorințe: restaurantele de *yakiniku*, la care mergeam des împreună, deoarece, după cum glumeam noi, era tipul meu preferat de restaurant; serile de *karaoke* – iar acum, de fiecare dată când aud *Kirari* de la Fuji Kaze, re trăiesc lăuntric aceste momente –; Crăciunul petrecut împreună, când am mâncat pentru prima dată クリスマスケーキ (tort de crăciun). Am vizitat, de asemenea, Osaka și toate locurile de pe lista făcută împreună pentru excursia din Tokyo, de la finalul șederii mele în Japonia. Am văzut împreună primul meu film într-un cinematograful din Japonia și, când am realizat că înțeleg aproape tot și fără subtitrare, bucuria personală a generat un mini sentiment de victorie pentru amândoi, dovedind că șederea în Japonia chiar a ajutat la dezvoltarea abilităților mele lingvistice. Îmi amintesc mâncarea japoneză de casă, pe care o

pregătea entuziasmat, dar și *cafe*-ul din Matsuyama, unde mergeam constant cu Kazu și cu prietenii mei, pisicuțele devenind, de fiecare dată, sursă de zâmbete.

Ziua în care am purtat *kimono* și am vizitat temple în Tokyo împreună rămâne una dintre cele mai dragi amintiri. Pentru toate aceste trăiri și experiențe, îi sunt recunoscătoare.

Sensou-ji, Asakusa

Disneyland, Tokyo

Japonia m-a schimbat, mi-a oferit ocazia să cunosc o cultură nouă, dar și să mă cunosc mai bine pe mine însămi. Spațiul necunoscut cu care am fost pusă față în față a contribuit la maturizarea mea, ajutându-mă, totodată, să schițez niște perspective mai clare asupra dorințelor sub care se plasează viitorul meu. În viitorul pe care mi-l imaginez este creionată și Japonia. Întoarcerea în acest loc, de care mi-a fost greu să mă desprind, presupune multă muncă și perseverență. Dar, cândva, sper că voi reuși să continui această poveste pe care am reușit să o trăiesc semestrul trecut.